

Maar iedereen, die aldus geroepen is, is daarom nog geen waar Christen; want:

a. Velen onder de roeping Gods komen tot Christus, maar zijn niet bekeerd tot Christus, hebben niets van de genade en het leven van Christus; gelijk de gast, Matth. 22, die als Christus zijne dienstknechten uitzond, om zijne gasten ter bruiloft te doen komen, inkwam op de noodiging van Christus, schoon hij geen bruiloftskleed aan had, vers 11, dat is: niets van de genade en gerechtigheid van Jezus Christus.

b. Velen, die onder de noodiging van het Evangelie zijn, komen tot Christus en vallen naderhand nochtans van Christus af, gelijk Judas en Demas, 2 Tim. 4 : 10. Daar wordt gezegd, Joh. 6 : 66, dat, toen Christus een leer predikte, welke zijn discipelen niet beviel, vele van zijn discipelen Hem verlieten en niet meer met Hem wandelden.

Indien dan velen zijn onder de uiterlijke roeping Gods alleen, of indien velen, die tot Christus komen, niet bekeerd zijn tot Christus, maar van Hem afvallen, dan kan iemand van God geroepen en nochtans maar bijna een Christen zijn. 15. Iemand kan den Geest Gods hebben en nochtans maar bijna een Christen zijn. Bileam had den Geest Gods, dien hij ontvangen had om Israël te zegenen, Num. 24 : 2. Bileam zag Israël, wonende in hunne tenten, en de Geest des Heeren kwam op hem. Judas eveneens, want hij wierp door den Geest de duivelen uit; hij was een van hen, die tot Christus kwamen en zeiden: „Heere, ook zijn de duivelen ons onderworpen.” Zoo ook Saul, 1 Sam. 10 : 10. Ziet een hoop profeten ontmoetten hem, en de Geest Gods kwam op hem en hij profeteerde onder dezelve.

Maar gij zult zeggen: kan iemand den Geest Gods hebben en nochtans maar bijna een Christen zijn? De Schrift zegt immers: „Zoo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt hem niet toe,” Rom. 8 : 9. Hieruit volgt, dat wie dien heeft, de Zijne is.

Ik antwoord: Daar is een deelachtig zijn van den Geest, hetwelk een onfeilbaar bewijs is, dat wij heiligen zijn; te weten, waar de Geest een krachtadig overwinnend beginsel van genade en heiligmaking is, vernieuwende het hart waar

de Geest een machtig werker is, der ziele in hare zwakheden te hulp komende, Rom. 8 : 26; waar de Geest zóó is, dat Hij er zijne woning heeft voor eeuwig, Joh. 14:26. Maar ieder die den Geest heeft, heeft dien immers niet op deze wijze, want:

a. Iemand kan den Geest voor een tijd hebben, doch niet voor *altijd*; de Geest kan in een mensch wezen en evenwel niet in hem wonen. De Geest is, waar Hij woont, maar Hij woont niet overal, waar Hij is; Hij is in allen, maar Hij woont alleen in de heiligen. Een geveinsde mag den Geest een tijd hebben, maar hij heeft Hem niet altoos.

b. Iemand „kan den Geest hebben, en evenwel niet geboren zijn uit den Geest”: ieder waar Christen is geboren uit den Geest. Een geveinsde mag de gaven des Geestes hebben, maar niet de genaden. De Geest kan in hem wezen, bij wijze van verlichting, maar niet bij wijze van heiligmaking; tot overtuiging, maar niet tot bekeering. Schoon hij veel gewone genaden mag hebben ten bate van anderen, evenwel kan hij geen bijzondere genade hebben ten bate van zichzelf, hoewel zijne belijdenis geestelijk is, zijn toestand nochtans is vleeschelijk.

c. Iemand „kan den Geest slechts hebben, als een Geest der dienstbaarheid”: op welke wijze de Geest in vele menschen werkt. De Geest der dienstbaarheid nu „is een werking van den Heiligen Geest door de Wet, overtuigende de consciëntie van zonde en van den vloek der Wet, en werkende in de ziel zulk een bevassing van den toorn Gods, dat de gedachten van God zijn ziel verbaasd maken.”

Deze Geest kan zijn, en is dikwijls, zonder zaligmakende genade; de werking van dezen Geest was in *Kain* en *Judas*. Hoewel niemand den Geest der *aanneming* ontvangt, tenzij hij eerst ontvangt den Geest der *dienstbaarheid*, evenwel ontvangen velen den Geest der *dienstbaarheid*, die nooit ontvangen den Geest der *aanneming*.

d. Iemand „kan den Geest Gods werkende in zich hebben, en nochtans kan hij dien wederstaan.” Daar wordt gezegd van de Joden, dat zij „wederspanning waren, en Zijn Heiligen Geest verzochten.” Dezelfde zonde werd hun kinderen ten laste gelegd, Hand. 7 : 51: „Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en ooren, altijd wederstaat gij den Heiligen

Geest, gelijk uwe vaders, alzo ook gij." Een huichelaar behoudt den Geest zoo lang niet, totdat hij doorbreekt tot wedergeboorte en aanneming, maar bluscht de bewegingen daarvan uit, waardoor hij eeuwiglijk misdraagt.

e. Iemand „kan den Geest hebben, en nochtans die onvergeeflijke erfzonde doen": hij kan den Heiligen Geest hebben en evenwel de zonde tegen den Heiligen Geest begaan: neen, niemand kan deze zonde zondigen, als die er eenigszins mede behept is.

Een waar geloovige heeft zooveel van de werking van dien Geest in zich, dat hij die zonde niet kan begaan: „Die uit God geboren is, zondigt niet," te weten de „zonde des doods"; want die wordt daarmede bedoeld, 1 Joh. 5 : 16—18. De vleeschelijke practicalen zondaar kan die zonde niet doen; want hij is vleeschelijk en wellustig, den Geest niet hebbende. Die deze zonde doen zal, moet iets van den Geest hebben, welken de huichelaar heeft, gelijk gezegd wordt, Hebr. 6 : 4: „Dat hij den Heiligen Geest deelachtig is." En hij alleen is in staat om te zondigen tegen den Heiligen Geest.

Zoo dan, indien iemand den Geest kan hebben voor een tijd en niet altoos; indien iemand den Geest kan hebben en niet geboren zijn uit den Geest; indien hij den Geest kan hebben, alleen als een Geest der dienstbaarheid; indien iemand den Geest in zich werkende kan hebben en evenwel begaan die onvergeeflijke zonde, zoo kan iemand den Geest Gods hebben en nochtans maar „bijna een Christen zijn." 16. „Iemand kan geloof hebben en nochtans maar bijna een Christen zijn." „De steenachtige aarde (dat zijn toehoorders, welke een steenachtige aarde gelijk zijn) geloofden voor een tijd," Luk. 8 : 13. Er wordt gezegd in Joh. 2 : 23: „Dat velen in den Naam van Christus geloofden," maar dat Christus zelve, hen „niet durfde vertrouwen." Hoewel zij in Christus vertrouwden, wilde Christus hen evenwel niet vertrouwen; en waarom? Omdat Hij „hen allen kende"; vs. 24. Hij wist, dat ze tot aan den wortel verdorven waren, niet-tegenstaande hun geloof; men kan al dat geloof hebben, zoodat „men bergen kan verzetten, en nochtans niets wezen," 1 Cor. 13 : 2.

Tegenwering. Maar hoe kan dit wezen, dat iemand het geloof zou hebben en nochtans maar bijna een Christen zijn? Belooft de Heere Christus het leven en de zaligheid niet aan alle geloovigen? Staat er niet, dat het Evangelie gepredikt moet worden aan „alle creaturen, en die geloofd zal hebben, zalig zal worden," Mark. 16 : 16.

Antwoord. Ofschoon het waar is, hetgeen de Heere Christus daar zegt, dat wie gelooft zalig zal worden, zoo is het ook waar, dat velen die gelooven nimmer de zaligheid zien zullen; want Simon de toovenaar geloofde, ja Jakobus zegt: „de duivelen gelooven ook en zij sidderen." Nu, niemand zal zeggen dat dezen zalig zullen worden.

Gelijk het waar is wat de Apostel zegt, 2 Thess. 3 : 2: „Het geloof is niet aller," alzo is het ook waar, dat velen het geloof hebben, die er niet het minst beter om zijn.

Gij moet derhalve weten, dat er tweeërlei gelooven zijn:

Een bijzonder en zaligmakend geloof;

Een gewoon en niet zaligmakend geloof.

Ten eerste. Daar is een zaligmakend geloof, dat wordt genoemd: „het geloof der werkingen Gods," Col. 2 : 12. Het is een werk van Gods eigen Geest in de ziel. Het is een geloof, hetwelk zich geheel verlaat en nederwerpt op Christus, tot verkrijging van genade, heerlijkheid, vergeving en vrede, heiligmaking en heerlijkmaking.

Het is een vereenigde daad van de gansche ziel; verstand, wil en genegenheden, alles werkt samen om de ziel te vereenigen met een algenoegzamen Zaligmaker. Het is een geloof, dat het hart reinigt en zijne invloed heeft in alle andere genaden, gevende die kracht en leven, Hand. 15 : 9.

Zoo wie nu dit geloof heeft, is inderdaad een Christen; dit is „het geloof der uitverkorenen Gods," Tit. 1 : 1. Maar:

Ten tweede. Er is ook een *gewoon geloof*, niet zaligmakende; een verwelkend en tijdgeloof; er is zoowel een geloof van *Simon den toovenaar*, als er een geloof van *Simon Petrus* is: de een geloofde en was evenwel „in de galle der bitterheid en samenknopping der ongerechtigheid," Hand. 8 : 10, vergeleken met vers 23, en had meer navolgers dan *Simon Petrus*: het geloof der meeste menschen zal ten laatste niet

beter gevonden worden dan dat van *Simon den tovenaer*.
Want:

a. Het geloof van de meesten is maar een *tijdgeloof*; het duurt voor een tijd en dan versterft het en gaat te niet; het ware en zaligmakend geloof (hetwelk het geloof der uitverkorenen Gods is), kan niet sterven; het kan missen in de uitwerking, maar niet in de hebbelijkheid; het sap kan wel niet wezen in den tak, maar het is in den wortel. Iemand kan een vergankelijk geloof hebben, en verloren gaan.

b. Er is een geloof, dat algemeen gaat en niet bijzonder, gelijk er een algemeen en bijzonder *voorwerp* des geloofs is, zoo is er ook een algemeen en bijzonder *geloof*. Het algemeen voorwerp des geloofs is de gansche Schriftuur; het bijzonder voorwerp des geloofs is Christus in de belofte. Velen nu hebben een algemeen geloof, om alles aan te nemen wat in de Schrift geschreven is, die nochtans niet hebben een bijzonder geloof, om die bijzondere toepassing te maken van Jezus Christus in de belofte.

De duivelen en verworpingen kunnen de waarheden der Schriftuur gelooven, en hetgeen beschreven is van Christus' lijden en sterven voor de zondaren; maar daar zijn weinigen, die zich verzegelen in de wonden van Christus, en door Zijne striemen genezing voor hunne ziel halen.

c. Er is een geloof, dat zetelt in het verstand, maar niet in den wil; dit is een zeer gewoon geloof; daar zijn velen, die de Waarheid toestemmen. Zij gelooven al de eigenschappen Gods, dat Hij is rechtvaardig, heilig, wijs, getrouw, goed, barmhartig, enz., maar niettegenstaande dit alles rusten zij er niet in. Zij gelooven, dat de geboden waar zijn, maar gehoorzamen ze niet; zij gelooven, dat de beloften waar zijn, maar zij omhelzen noch beoefenen die; zij gelooven, dat de bedreigingen waar zijn, maar zij zoeken ze niet te ontvlieden.

Dus ligt hun geloof in toestemming, maar niet in overgiving; zij hebben geloof om bekentenis te doen van een oordeel, maar geen geloof om de uitvoering aan te nemen: door bewillinging leggen zij een fundament, maar nooit bouwen ze er op door toepassing. Zij gelooven, dat Christus stierf, om

degenen die in Hem gelooven, zalig te maken, nochtans gelooven zij niet in Christus, om zalig te worden.

O mijn broeders! het is niet een *geloovig hoofd*, maar een *geloovig hart*, dat een Christen maakt; „met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid,” zonder dit „is ons geloof ijdel en wij zijn nog in onze zonden,” Rom. 10 : 10, 1 Cor. 15 : 17.

d. Er is een geloof zonder ondervinding; velen gelooven in het Woord, op hooren zeggen, dat het het Woord Gods is, maar zij voelden nimmer de kracht en werking daarvan in hun hart en consciëntie. Nu, wat nut is het, te gelooven de waarheden van het Woord, indien een mensch in zijne consciëntie nooit de kracht voelt van het Woord? Wat is het, te gelooven de waarheid der belofte, zoo wij nooit smaken de zoetheit der belofte?

Wij zijn in dit opzicht, gelijk iemand, die eens anders beschrijving van vreemde gewesten gelooft, maar zelf die nooit heeft doorreis, om er de waarheid van te weten; of als een patiënt, die alles gelooft wat de dokter zegt en nooit zijn dranken proeft. Wij gelooven 't Woord, omdat wij het niet kunnen tegenspreken; maar wij hebben geen ondervinding van eenig zaligmakend goed door het Woord teweeggebracht, en zoo zijn wij maar bijna Christenen.

e. Er is een geloof zonder verbrijzeling des harten, geen vermogen hebbende om het hart te vermurwen en te verzachten, en daarom is het geen waar geloof; want het minste ware geloof is altijd gevoegd met een gebogen wil en een gebroken hart.

f. Er is een geloof, dat het hart niet verandert; geloof zonder vrucht, brengt het nieuwe schepsel niet in de ziel, maar laat het in een staat der zonde en des doods. Dit is een geloof, dat iemand wel een goed belijder maakt, maar geen goed geloovige, hij gelooft de Waarheid, maar niet gelijk ze in Jezus is; want dan zou het hem transformeeren en veranderen in de gelijkheid van Jezus, Ef. 4 : 12. Hij gelooft, dat men veranderd moet zijn, om zalig te worden, nochtans is hij niet zaligmakend veranderd door het geloof. En dus, terwijl anderen gelooven tot zaligheid, gelooft hij tot verdoemenis; „want zijn web deugt niet tot kleeding en met